

KÜRTI LÁSZLÓ

maradjunk ennyiben

újabbán, mert eljár velünk a templomba,
ritka ünnepekkor – az is valami.
békül, vagy csak hallgat, sohasem goromba,
néhány sztorit tőle azért hallani.

meséli, huzatos marhavagonokba,
úgy tuszkolták őket be az oroszok.
s a felbolydult pesten, még csak nem is lopva,
volt megszökni néhány könnyű alkalom.

kalandból, brahiból, bajtársiasságból
együtt maradtak a fiatal bakák.
háromnapi út csak az a fogolytábor,
ahonnan visszjegyet már senki se vált.

annak a fogságnak nem lesz soha vége,
hiába zúg harang, ünnepi mise.
régi gyötrelmeknek új a leleménye,
s „nincs, aki megváltson, nem csak most, sose”.

meditáció

azt a vágyat be kén látni,
amivel jobb csínján bánni.
ami majd pokolra vezet,
megcsókolni azt a kezét.

nem kutatni aranyrögöt,
kiröhögni az ördögöt.
sikert bámulni, mint farkast,
elhagyni a szót, hogy hallhasd,

miként nevetnek ki mások:
„bolond, költő-messiások!”
mantrázni egy régi imát,
szentté tenni azt, aki bánt.

szentté válni. szemtelenné:
kifecsegni, mit szeretnél.
begubózni hűs szobába,
elfényleni, mint egy lámpa.

remetelakás

túl nagy hittel ragaszkodtam,
eloldozlak, szép melltartó.
homokon a csat sem koppan,
nincsen semmi maradandó.

nem lehetek égő napod,
tengered sem, kusza hínár:
horvát szél, szalmakalapod,
elvitt a víz, még a hídnál.

nincs már, aki visszahozna,
hiába tudok jól úszni.
a tengeren ringatózva
hagylak ma még fulladozni.